

ACÍ, BANGKOK, BON DIA

Decididament, sóc un desgraciat. No de professió, no. De professió sóc yuppie, o alt executiu d'una gran empresa taulellera si ho voleu més fàcil. Però, al marge d'això, sóc desgraciat, molt desgraciat.

Els dies de cada dia m'ocupe de controlar una part de les exportacions de l'empresa, exactament les comandes que s'adrecen a Florida, a Tailàndia i a Vietnam. Res especial, així a simple vista. Un treball con milers d'altres. Però amb un detall que el fa especialment delicat: quan són les dotze del migdia a Miami són les dotze de la nit a Bangkok i a Hanoi. Això significa que quan a Tailàndia o Vietnam inicien la jornada, ací a la Vila tot just són les dues de la matinada. I quan l'acaben, o siga a les dues del migdia d'ací, quina casualitat, és l'hora de començar a treballar a Florida. I d'una manera o d'una altra el meu telèfon mòbil no para de sonar. Que si envia'm una partida de tal i tal taulell, que si anul.la-me'n una altra, que si en lloc de tal em poses qual. I així de dia i de nit. O siga, dit clar i ras: que no puc dormir a cap hora. Ni dissabtes ni diumenges, tan sols. Ja s'encarreguen d'això els meus clients musulmans i jueus, ja, que mira qui els manaria fer festa divendres i dissabte i no diumenge com tothom!

Però no és aquesta, en realitat, la meua tragèdia. De fet, sóc un yuppie modern i estic preparat per enfrontar qualsevol avinentesa. Però clar, almenys una setmana a l'any (l'empresa no pot prescindir de mi més temps) necessite fer vacances. I aleshores no pare de dormir. Dies i dies dormint, sense menjar, sense beure, sense... bé, ja m'enteneu el que vull dir!.

Enguany, havia agafat la setmana de vacances amb més deler que mai. Ha sigut un any especialment dur. Vinga sonar a totes hores el telèfon. I vinga un cafè darrere d'un altre. En atenció a l'especial duresa de l'any, el cap de producció va deixar-me anar divendres a migdia en lloc de dilluns. Tenia dos dies i mig per dormir. Quin luxe, senyor, quin luxe!

Ni tan sols vaig dinar, el divendres. Vaig anar directe al llit. Les parpelles van cloure's soles, sense cap indicació. I vaig començar a esbufegar de gust. Lentament, una boira narcotitzant s'apoderà de mi i m'anà conduint a una foscor plaent. Una foscor que va

esclatar en mil fragments a causa d'un estrèpit infernal, una mena de tro que haguera anat a petar tot just al capçar del meu llit. Vaig romandre un instant estabornit, però de sobte vaig caure en el detall: era la *mascletà* que anunciava l'inici de les festes. Durant tota la vesprada, no van deixar d'espetegar coets i més coets que em rebentaven les orelles. I a la nit, una berbena va amenitzar-me l'insomni fins les set de la matinada. I, aleshores, tornem-hi amb les coets!

A mitja vesprada del dissabte, vaig agafar novament el son, però em despertà la carcassa que anunciava que anaven a traure el bou. Tant de coet començava a crear-me psicosis i ja tancava els ulls pendent del moment en que una nova explosió havia de sobresaltar-me. No vaig reprendre el son fins les quatre de la matinada. Però la joia em durà poc: a les set del matí, uns dolçainers (no sé si de Tales) em saludaven el nou dia. Vaig passar-me el diumenge aguantant el balcó per veure si cessava l'enrenou de la penya que hi havia als baixos de casa. No va cessar. En arribar les deu vaig conciliar el son amb esperança: havia sentit comentar als membres de la penya que la nit de diumenge es presentava tranquil.la. A la una del matí, la veu escridassant d'un travestit esquinçava la fosca demanant "*guerra pa mi cuerpo*". Guerra? La bomba d'Hiroshima li haguera fet esclatar a un lloc que em calle! L'enuig i el desfici em desvetllaren sense remei fins la matinada següent. I qui direu que passà aleshores? Els dolçainers? Doncs, no. Aquell matí em donaren els bons dies una banda de tambors i de bombos vinguda expressament de l'estranger per fer un passacarrer aquell matí. No em negareu que no era tot un detall per part seua haver inclòs el meu domicili en tan memorable ruta.

Dilluns fou la xulla; dimarts, un grup de rok radical que feia una música semblant a l'enrenou de la carretera general un dia d'operació retorn; dimecres, a que no endevineu? Doncs, sí, el bou. Dijous, segons el programa, no hi havia res. Bé, teatre valencià, però a la plaça Major. Aquesta era la nit, sens dubte. Vaig embolcallar-me en el llençol i vaig tancar els ulls. Tot semblava plàcid i tranquil. Fins que un crit espasmòdic, una mena d'udol infrahumà que només havia

pogut sorgir de la boca d'un llop a qui estaren torturant saltvatgement, va descompondre'm les entranyes. No era un llop, però, era un veí amorrat al karaoke intentant destrossar una cançó de Los Panchos. La seua sort fou que no l'escoltara l'autor. Divendres, la penya dels meus afanys havia organitzat, en recompensa a la seua favorable actitud al llarg de totes les festes, un acte en honor de tan pacient veïnat, a qui només la bona fortuna havia pogut col.locar en el seu camí. Estava convidat, però no vaig baixar. Ja desesperat, vaig posar-me al llit. havia acabat d'adormir-me, quan el meu cap d'escala s'oferí per recitar a plens pulmons un poema, segons va dir, de Gustavo Adolfo Machado, que duia per títol *Verde que te quiero verde*. Fou terrible. En la vida havia escoltat ningú acarnissar-se així amb cap poema. Si Federico García Bécquer, autor real, com sabreu, del poema, haguera alçat el cap... No cal dir que la magnitud de la catàstrofe va fer-me desistir definitivament. La vesprada de dissabte vaig dir prou. Vaig agafar un sac de dormir i vaig recercar en un bagul antic les claus de l'alqueria. Estava abandonada i segurament plena de rates, però almenys, tot i que només cinc-cents metres, estava fora del poble. Des del seu emparat s'albiraven els estels enmig del silenci. Vaig contemplar el crepuscle i vaig tancar els ulls. El trepitjar de les cures que entaulaven les rates deixà ben aviat de molestar-me. Però, què penseu? Que vaig dormir? Doncs no. No havia previst que aquella nit, tot just aquella nit, era la nit dels barris i tota la perifèria estava col.lapsada de berbenes.

Ja només tenia el diumenge, així que, a punt d'infart, vaig decidir anar-me'n a un poble veí i hostatjar-me a un hotel. A les vuit, ja estava gitat. A les vuit i cinc, dormia. A les dotze i mitja, el director de l'hotel entrà a dir-me que amb el roncar que, erròniament, m'atribuïa, no hi havia qui dormira en tot l'hotel. Que si m'havia proposat arruïnar-lo, anava llest. Va fer-me fora empijamat i tot. Vaig passar la nit a la serena. A les vuit del matí de dilluns, quan havia resolt suïcidarme, va sonar el telèfon mòbil:

- Bangkok. Jo ser Xim Pom, de Bangkok. Buen dia...